

hodnocení těchto předpokladů stalo se se zřetelem k pravému smyslu zákona. Toto hodnocení nemůže však předsevzítí opravná stolice, nýbrž musí je zrušením výroku o podmíněném odsouzení ponechatí soudu první stolice.

Pakli však výrok o podmíněném odsouzení napaden odvoláním, obrací se toto právě a jedině proti volnému hodnocení skutkových předpokladů výroku první stolicí a musí se odvolání dostati vyřízení stolicí opravnou. Vyřízení to může záležeti jen v tom, že opravná stolice přezkoumá hodnocení skutkového stavu a buď napadený výrok ponechá v platnosti nebo jej nahradí výrokem novým ve věci samé. V těchto případech přes ustanovení a motivy § 7 (1) zákona rozhoduje opravná stolice o podmíněném odsouzení a rozhoduje o nich zpravidla na základě spisů právě ve směrech, ve kterých osobní znalost obžalovaného může snad míti nikoli podřízený význam.

Napaden-li výrok o podmíněném odsouzení i zmateční stížností i odvoláním, dlužno nejprve vyřídití zmateční stížnost a další postup je pak určen osudem zmateční stížnosti.

Samo sebou se rozumí, že ve všech uvedených případech musí věc úplně již býti vyšetřena. Není-li tomu tak, nutno ponechatí první stolicí, aby, čeho třeba, ještě vyšetřila a pak znovu rozhodla.

Plenární usnesení ze dne 7. dubna 1924, čís. pres. 1510/23.

Peněžité pohledávky a závazky, vytčené v §u 1. nařízení vlády ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. nemohou po dobu platnosti tohoto nařízení jakož i dalších nařízení ze dne 19. prosince 1921 čís. 472, ze dne 22. prosince 1922 čís. 377 a ze dne 13. prosince 1923, čís. 236 sb. z. a n. býti soudně vymáhány ani tehdy, byly-li vyloučeny ze soupisu podle §u 2. nařízení vlády republiky čsl. ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., a platí i ohledně těchto závazků předpisy §§ 2. až 4. nařízení vlády čís. 173 z r. 1921, po případě čís. 472 z r. 1921.

V rozhodnutí svém ze dne 13. března 1923, R I 173/23, uveřejněném pod čís. 2372 sbírky rozhodnutí ve věcech civilních, pořádané z příkazu předsednictva Nejvyššího soudu, vyslovil Nej-

vyšší soud názor, že nelze ve smyslu vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. přerušiti v poměru k republice rakouské spory, v nichž se jedná o nárocích vyloučených ze soupisu pohledávek a závazků vzniklých v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli a dlužníky československými a rakouskými podle vládního nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. Ježto vzešly pochyby o správnosti názoru toho, vzhledem k později vydanému nařízení ze dne 13. prosince 1923, čís. 236 sb. z. a n. a kromě toho ministerstvo spravedlnosti v přípise poukázalo k tomu, že nebylo úmyslem vlády při vydání nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. omeziti přerušeni valutových sporů, byla sporná otázka, vzhledem ke své důležitosti, předložena plenárnímu senátu, jenž odchlýl se od názoru, zastávané v rozhodnutí RI 173-23, z těchto

d ů v o d ů :

oproti z 173-23, z těchto
173 sb. z. a n. stanoveno bylo podle zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n. přerušeni všech sporů po příp. exekucí vztahujících se na peněžité závazky na rakousko-uherské koruny s omezením na strany uvedené v odst. a—c a dobu vzniku, pro zbytek roku 1921. Platnost tohoto nařízení pro rok 1922 prodloužena byla s malou změnou nařízením vlády ze dne 19. prosince 1921, čís. 472 sb. z. a n. vydaným taktéž na základě zákona ze dne 15. dubna 1920 (zmocňovacího).

Další doplnění a prodloužení platnosti tohoto nařízení na rok 1923 stalo se nařízením vlády ze dne 22. prosince 1922, čís. 377 sb. z. a n., jež však jako na rozdíl od obou předchozích nařízení bylo vydáno výslovně podle § 6 zákona ze dne 30. června 1922, čís. 207 sb. z. a n.

Rozdíl tento byl příliš nápadný, než aby mohl ujíti pozornosti stran i soudů, a bylo proto z tohoto výslovného poukazu pouze na § 6 zákona shora uvedeného usuzováno, že platnost nařízení o přerušeni sporů a exekucí, jež ostatně i co do znění odstavce prvního přizpůsobeno bylo § 1 třetímu odstavci zákona, omezena byla pro další dobu na pohledávky, ohledně jichž byl dodatečně zařízen soupis. Tomu nasvědčovalo znění § 6 zákona (3) vyhrazujícího vládě přerušeni sporů a exekucí pro »t y t o« pohledávky a závazky, jimiž daly se rozuměti jen pohledávky a závazky uvedené v odst. 1, t. j. podrobené soupisu.

Pro tento náhled mluvila tudíž zdánlivě jasně citace § 6 zákona ze dne 30. června 1922, kdežto pro opačný náhled nebylo vůbec opory.

Úvaha tato byla rozhodující i pro nejvyšší soud, jak je patrné z odůvodnění rozhodnutí jeho ze dne 13. března 1923, R I 173/23.

Teprve nařízením ze dne 13. prosince 1923, čís. 236 sb. z. a n. projevila vláda republiky čs. úmysl odchylný od původního názoru, jenž aspoň zdánlivě byl vyjádřen v předchozím nařízení citací pouze § 6 zákona čís. 207 z r. 1922, a to tím, že v nařízení tom, prodlužujícím platnost původních nařízení o přerušení sporů, dovolává se výslovně i zmocňovacího zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 337 sb. z. a n., na základě jehož byla vydána první dvě nařízení.

Nehledíc dále k výslovnému sdělení ministerstva spravedlnosti, že nebylo úmyslem vlády republiky čs. omezit přerušení sporů na pohledávky podléhající soupisu podle § 6 zákona čís. 207 r. 1922 uvážil plenární senát též důsledky plynoucí pro strany, oprávněné ze smluv pojišťovacích, jež v důvěře v předpis § 4 nařízení z 21. dubna 1921, čís. 173 po příp. § 1 nařízení z 19. prosince 1921, čís. 472 sb. z. a n. neuplatnily dosud sporem svých nároků z těchto smluv, a došly by tím případně nenahraditelné újmy z promlčení těchto nároků, kdyby mělo se trvat na zásadě, že nařízení o přerušení sporů počínaje rokem 1923 nevztahuje se na pohledávky a závazky vyloučené ze soupisu, tudíž i na pohledávky z pojišťovacích soukromých smluv (§ 2 čís. 6 nařízení čís. 265 r. 1922). Z tohoto důvodu je vzíti za jisté, že by zákonodárce, kdyby býval skutečně sledoval úmysl zdánlivě vyplývající z citace pouze § 6 zákona čís. 207 r. 1922, byl pojal do nařízení ze dne 22. prosince 1922, čís. 377 sb. z. a n. výslovně ustanovení, že platnost nařízení čís. 173 r. 1921 vztahuje se nadále pouze na pohledávky podrobené soupisu, a zabránil tím právní nejistotě jakož i ujmě vyplývající z této pro občany našeho státu, již jsou v poměru věřitelů vzhledem k pohledávkám vyloučeným podle § 2 nařízení čís. 265 r. 1922 ze soupisu.

Za těchto okolností není názoru tomu na úkor ani znění § 6 (3) zákona čís. 207 r. 1922, jehož ustanovení vztahují se podle § 1 obecně na pohledávky a závazky vzniklé v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli a dlužníky československými a cizími (t. j. ne pouze rakouskými), a lze z toho dovodit, že pokud šlo o dlužníky a věřitele rakouské, zůstalo v platnosti nařízení čís. 173 r. 1921 výslovně neodvolané.

Plenární usnesení ze dne 23. dubna 1924, čís. pres. 289-24.